

خبر

«سامی» به جشنواره فیلم ایتالیایی رفت

مهز فیلم سینمایی «سامی» به کارگردانی حبیب باوی ساجد در تازه‌ترین حضور بین‌المللی خود، به بخش مسابقه اصلی دومین جشنواره بین‌المللی فیلم سَسینِزا ایتالیا راه یافت. «زندگی روزمره» شعار دومین دوره از این جشنواره است؛ مفهومی که در تمامی ظرافت‌ها و معانی گوناگونش تفسیر می‌شود و با تمرکز ویژه بر تولیدات مستقل، به روایت‌هایی صدا می‌دهد که اغلب در چرخه‌های متعارف توزیع کمتر مجال بروز می‌یابند. فیلم سینمایی «سامی» پیش از این جایزه بهترین فیلم‌نامه را از شانزدهمین جشنواره بین‌المللی فیلم کاران در روسیه دریافت کرده، برکنزیده شانزدهمین جشنواره بین‌الملل فیلم رم، برگزیده نخستین جشنواره بین‌المللی فیلم HOPE در سوئد و برگزیده جشنواره بین‌المللی فیلم نانو در مراکش شده است. فستیوال فیلم سِینِزا – کالیدوسکوپ شرقی، رویدادی سینمایی است که به نمایش فیلم‌های بلند و کوتاه از کشورهای حوزه مدیترانه و خاورمیانه تا شرق و جنوب شرق آسیا اختصاص دارد. این جشنواره گستره‌ای فرهنگی را دربر می‌گیرد که از مدیترانه شرقی تا سواحل شرقی اقیانوس آرام امتداد دارد. در دومین جشنواره بین‌المللی فیلم سَسینِزا که ۱۳ تا ۱۶ اسفند در شهر رم، پایتخت ایتالیا، برگزار می‌شود، فیلم‌هایی از ژاپن، آذربایجان، مالزی و چین با فیلم سینمایی «سامی» به‌عنوان تنها نماینده از سینمای ایران برای تصاحب جایزه اصلی به رقابت می‌پردازند. فیلم سینمایی «سامی» ماجرای مردی را روایت می‌کند که پس از ۲۰ سال از کشته‌شدن همسرش، فقدان او را باور ندارد. سعید نگراوی، سیدمحمد آل‌مهدی، رضا نوری، سیدشاکر موسوی‌نژاد، امینه عیبات، مینا داغاله، تقی البوخترفر،علی‌محمود فلاحیه و شاهرخ سخیراوی از بازیگران اصلی این فیلم هستند. همچنین عماد سلیمانیان مدیر فیلم‌برداری، رسول حق‌جو تدوین، بهشاد مطیعی صدابردار، اسماعیل پورنصیری طراحی و ترکیب صدا، مهدی فرطوسی دستیار کارگردان و برنامه‌ریز، سارا باوی‌ساجد مجری طرح و فاطمه چندریان‌پور به‌عنوان جانشین تهیه‌کننده در این فیلم همکاری دارند.

برندگان اسکار سینمای فرانسه معرفی شدند

ایسنا فیلم «پیوندهایی که ما را به هم متصل می‌کنند» ساخته کارین تاردیو در پنجاه‌ویکمین دوره جوایز سِزار در پاریس عنوان بهترین فیلم سال فرانسه را کسب کرد؛ مراسمی که با موفقیت آثار جشنواره‌کن، درخشش ریچارد لینکلیتز و اعطای جایزه افتخاری به جیم کری همراه بود. فیلم «پیوندهایی که ما را به هم متصل می‌کنند» ساخته کارین تاردیو شانماگه پنجاهمین ۲۶ فوریه ۲۰۱۶ در پنجاه‌ویکمین دوره جوایز سزار که در سالن تئاتر المپیای پاریس برگزار شد، به‌عنوان بهترین فیلم فرانسوی سال انتخاب شد. این فیلم نخستین بار در سال ۲۰۲۲ در بخش «افقی‌ها» جشنواره فیلم ونیز به نمایش درآمد و والریا بیرونی تدسکی در آن نقش زنی را بازی می‌کند که به شکلی غیرمنتظره با یک پدر جوان و فرزندانش پیوندی عاطفی برقرار می‌کند. این اثر همچنین جوایز بهترین فیلم‌نامه اقتباسی و بهترین بازیگر نقش مکمل زن را برای وییلا پوسس به دست آورد. ریچارد لینکلیتز برای فیلم «موج نوه» که درباره روند تولید فیلم «از نفس افتاده» ساخته ژان لوک گدار در سال ۱۹۶۰ است، جایزه بهترین کارگردانی را دریافت کرد. لینکلیتز در مراسم حضور نداشت، اما این فیلم که سال گذشته در بخش مسابقه جشنواره فیلم کن به نمایش درآمد، علاوه بر آن جوایز بهترین فیلم‌برداری، تدوین و طراحی لباس را نیز کسب کرد. این فیلم با ۱۰ نامزدی، بیشترین تعداد نامزدی را در میان آثار حاضر داشت. فیلم‌هایی که نخستین نمایش خود را در جشنواره کن تجربه کرده بودند، برنام‌زدی‌های اسامال تسلط داشتند؛ به‌طوری‌که ۱۸ فیلم از انتخاب رسمی سال ۲۰۲۵ این جشنواره در مجموع ۶۱ نامزدی در ۲۱ بخش دریافت کردند. لئا دروکر برای بازی در فیلم «برونده ۱۳۷» ساخته دومینیک مول، جایزه بهترین بازیگر زن را دریافت کرد. او در این فیلم نقش بازی‌روسی را بازی می‌کند که مأمور بررسی پرونده زخمی‌شدن شدید یک جوان در جریان اعتراضات پاریس است؛ پرونده‌ای که به شکلی شخصی برای او پیچیده می‌شود. نادیا ملیتی برای فیلم «خواهر کوچک» ساخته حصیبه حرزی، جایزه بهترین استعداد تازه زن را به دست آورد؛ موفقیتی که پس از دریافت جایزه بهترین بازیگر زن در جشنواره کن برای او رقم خورد. جایزه بهترین بازیگر مرد به لوران لافیت برای فیلم «وتمندترین زن دنیا» ساخته تیری کیلیفا رسید. در این فیلم، ایزابل هویر نسخه‌ای داستانی از میلیاردر فرانسوی لیلیان بتنگور را بازی می‌کند. این فیلم خارج از بخش مسابقه جشنواره کن نمایش داده شد و از زمان اکران در اواخر اکتبر تاکنون نزدیک به یک میلیون بلیت در گیشه فرانسه فروخته است. فیلم «نینو» ساخته پاولین لوکس که در بخش «بنده منتقدان» جشنواره کن نمایش داده شد، جوایز بهترین فیلم اول و بهترین استعداد تازه مرد را برای تئودور پلرن به دست آورد. او در این فیلم نقش جوانی را بازی می‌کند که پس از دریافت یک تشخیص پزشکی شوه‌ک‌کننده، در سراسر پاریس به سفر می‌رود و زندگی خود را مرور می‌کند. مستند طبیعت «مزمزه‌هایی در جنگل» ساخته ونسان مونیه نیز جوایز بهترین مستند و بهترین صدا را کسب کرد. این فیلم از زمان اکران در ماه دسامبر تاکنون با فروش حدود ۱٫۲ میلیون بلیت به موفقیت بزرگی در گیشه تبدیل شده است. برخلاف سال گذشته که فیلم «امیلیا پرز» ساخته ژاک اودیوار با دریافت هفت جایزه از ۱۲ نامزدی، تقریباً تمام جوایز را درو کرد، اسامال جوایز به شکل متوازن‌تری میان آثار مختلف توزیع شد. فیلم–انیمیشن نامزد اسکار «آرکو» ساخته اوگو بینونو جایزه بهترین فیلم–انیمیشن را دریافت کرد. این فیلم همچنین جایزه بهترین موسیقی متن را به دست آورد.

بهناز شیربانی؛ به حافظه تصویری‌تان رجوع کنید؛ در تمام سال‌هایی که مخاطب سینمای ایران بودید، چه تعداد فیلم ورزشی در خاطراتن ثبت شده است؟ اصلاً چه تعداد از این فیلم‌ها اثری است که زنان در رشته‌های ورزشی را به تصویر کشیده باشد؟ واقعیت این است که گونه ورزشی در سینمای ایران مهجور است. مثل باقی گونه‌های سینمایی که در دنیا طرفداران بسیاری دارد، اما سینمای ما گهگاه به این گونه سینمایی سرک کشیده است. اما به همین گونه نه‌چندان پرطرفدار در سینمای ایران می‌توان از دو منظر نگاه کرد؛ فیلم‌های ورزشی که یک ورزش و مناسبات آن را دستمایه روایت قصه خود قرار داده یا یک ورزشکار و زندگی حرفه‌ای خصوصی‌اش را به تصویر کشیده‌اند.

سحر عصرآزاد، منتقد صاحب‌نام سینمای ایران، در گفت‌وگو با «شرق» به فقر ژانر در سینمای ایران اشاره می‌کند و می‌گوید: «یکی از آسیب‌های عدیدة سینمای ایران در طول پنج دهه اخیر که این سال‌ها بیشتر به چشم می‌آید و از دلایل مهم ریزش مخاطب و افت کیفی فیلم‌هاست، فقر ژانر و گونه سینمایی و به گفته بهتر قلمت تنوع موضعی است که مفهوم رقابت را به نوعی بی‌معنی کرده است. محضلی که در آسیب‌شناسی و تحلیل‌های بی‌حاصل مدیران و مسئولان وقت، همواره از آن یاد شده و به برنامه‌های مدون اتاق‌های فکر عقیم برای حل آن استناد می‌شود. اما در روی پاشنه همیشگی می‌چرخد، بدون آنکه تغییری برای کره‌کشایی و پیداکردن راه چاره ایجاد شود.»

او می‌گوید: «کافی است همین امروز که سینماها به قبضه تمام کمدی‌ها، آن‌هم از نوع سفیخ و کم‌مایه درآمد و کاه و بیگاه به تک فیلم‌های توقیفی با رویکرد اجتماعی مزین می‌شود (که برای اکران آبرو می‌خرند). نگاهی به تنوع گونه و ژانر داشته باشیم که در واقع گمشده سینمای ایران است. در این پنج دهه، هرگاه اثری درخرو تأمل از گونه‌ای جذاب و کمتر تجربه‌شده، به‌مثابه هوایی تازه به کالبد سینمای ایران دمید و امید را زنده کرد که بتوان با استمرار این نهاد نوپا را ریشه‌دار و فیلم‌ها را واجد تنوع مضمونی کرد تا مخاطب حق انتخاب پیدا کند، آن ریشه خشک‌انده شد و… نقطه سر خط! سینمای ایران دوباره به فرمول‌های نخب‌نما و کهنه همینگی که آینه تمام‌نمای ذهن واپس‌گرای تصمیم‌گیران بود، رجوع و شروع کرد به دست‌وپا‌زدن بین کمدی‌های مبتدل و سهل‌الوصول و اندک فیلم‌های اجتماعی که زتالیسم بهترین انگ برای حذف و توقیف آنها بود؛ بی‌پهانه و با پهانه.

این سرگذشت تلخ و محتوم را می‌توان برای فیلم‌های پلیسی-موزیکال، فانتزی، اکشن، ورزشی و… نیز دنبال کرد و به نتایج مشابهی رسید. در چنین شرایطی که حتی فیلم‌های

نگاهی تحلیلی به آثار گونه ورزشی در سینمای ایران

جایی برای ورزش زنان نیست

ورزشی، در مفهوم عام کلمه، با وجود جذابیت بالقوه مورد بی‌توجهی عامدانه قرار گرفته‌اند، چه‌بسا پرداختن به فیلم‌های ورزشی بانوان به یک شوخی تلخ شبیه باشد. حتی اگر این‌گونه باشد؛ ترجیح این است که زهر این تلخی را به جان خرید و از قلمت فیلم‌های ورزشی با محوریت زنان در این پنج دهه بنویسیم.»

عصرآزاد افزود: «همان‌طورکه اشاره شد، با اینکه فیلم‌های ورزشی به واسطه جذابیت بالقوه ورزش و تنوع رشته‌های ورزشی همواره مخاطب گسترده‌ای دارند، اما مواجهه سینمای ایران با آن، به شکل حداقلی و موردی در مقاطع مختلف این پنج دهه بوده است. حکایت فیلم‌های ورزشی زنان از این هم بفرنج‌تر است؛ چراکه از این کمیت حداقلی هم سرفست کرده و خطی کشیده بر بازنمایی حضور قهرمانان ورزش زنان و چالش‌های مبتلایه آنان بر پرده نقره‌ای تا تعداد کم این آثار از مرز هشدار عبور کند.

کافی است نگاهی به تعداد فیلم‌های ورزشی سینمای داستانی و مستند ایران در طول این پنج دهه با محوریت زنان داشته باشیم که به تعداد انگشتان دو دست هم نمی‌رسد! به این ترتیب از کلی‌گویی عبور کرده و این ادعا را با مصداق به اثبات رسانده و چرایی آن را به ذهن پیوای مخاطب واکدار می‌کنیم.»

او همچنین به تاریخچه ساخت فیلم‌هایی که با محوریت ورزش زنان در سینمای ایران ساخته شده‌اند، اشاره کرد: «از اولین فیلم‌های ورزشی ایرانی با محوریت زنان باید به «به من نگاه کن» شهرام اسدی اشاره کرد که سال ۱۳۸۲ ساخته شد. یعنی ۲۵ سال، نزدیک به سه دهه، گذشت تا مدیران و تصمیم‌گیران سینمای ایران متوجه این جای خالی شده و به فکر ترسیم شمایل زن ورزشکار ایرانی بر پرده نقره‌ای بیفتند.

حضوری به‌مثابه حرکت خلاف جهت جریان آب کاراکتر آی‌تکین، زن دوندۀ ترکمنی که در کش‌وقوس حذف و سرکوب از نسوی خانواده، همسر و جامعه به‌عنوان یک زن، خودآموخته دویدن برای رهایی و اثبات خویشتن را آموخت. «دیوار» محمدعلی طالبی سال ۱۳۸۶ با الهام از واقعیت به چالش‌های یک دختر موتورسواری در دیوار مرک پرداخت. دختر جوانی که موقعیت خانوادگی او را وارد این چالش کرد، اما ستاره نه از سر اجبار بلکه به واسطه علاقه، مهارت و توانایی به این ورزش-هنر پرداخت و بسا موانع عیدم‌های که به‌عنوان یک زن سر راهش قرار گرفت، مبارزه کرد و هر بار راهی جدید ساخت. «عرق سر» سهیل بیرقی یک دهه بعد یعنی سال ۱۳۹۶ با الهام از ماجرای واقعی ساخته شد. فیلم به زندگی زناشویی و حرفه‌ای کاپیتان تیم ملی فوتبال

ایران نتاناز، علی طربی، کارگردان، نمایش «خونه قمرخانوم» نوشته شه‌ناز روستایی را در سالن استاد جعفر‌والی تالار محراب روی صحنه می‌برد. علی طربی، کارگردان نمایش، درباره فضای «خونه قمرخانوم» گفت: «قصه نمایش در یکی از خانه‌های قدیمی می‌گذرد؛ ۱۰ خانوادۀ در آنها زندگی می‌کردند و همه چیز مشترک بود؛ از حیاط گرفته تا سرویس بهداشتی. در چنین فضایی، روابط انسانی شکل خاصی داشت؛ همدلی، همراهی و در عین حال حسادت‌ها و رقابت‌های کوچک روزمره. در نمایش ما، شخصیت قمرخانم حضور فیزیکی ندارد، اما وصیتی از او باقی مانده است. او خانه را میان فامیل تقسیم و تأکید کرده هرکس فقط در خانه خود زندگی کند، نه بتواند بفروشد و نه اجاره بدهد. ایده این بوده که آدم‌هایی که به هم می‌خورند و از جنس هم هستند، کنار هم بمانند. این نوع زیست جمعی در گذشته بسیار پررنگ‌تر بود. من حتی درباره این سبک زندگی تحقیق و آمارگیری کردم؛ واقعا میزان همدلی و باخربودن آدم‌ها از حال یکدیگر قابل توجه بود. طبیعی است که در چنین فضایی، هم مهربانی هست، هم تنش. در نمایش نیز این روابط را می‌بینیم؛ جاهایی دلسوزی، جاهایی اندیخت‌کردن و درگیری‌هایی که از دل موقعیت شخصیت اصلی، «زیور»، شکل می‌گیرد. زیور زنی بیوه است که با ماجراهایی روبه‌رو می‌شود که ترجیح می‌دهم جزئیاتش را برای مخاطب حفظ کنم». او ادامه داد: «من همیشه به نمایش‌های ایرانی علاقه‌مند بوده‌ام. پیش‌تر سیاه‌بازی کار کرده بودم اما این بار تصمیم گرفتم سراغ متنی ایرانی با حال‌وهوایی متفاوت بروم. وقتی متن خانم شه‌ناز روستایی را خواندم، دیدم هم جذابیت نمایشی دارد و هم طنز ظریفی در آن هست؛ بنابراین‌انتخاب کردم». این هنرمند درباره روند تولید نمایش توضیح داد: «تقریباً یک سال پیش کار را شروع کردیم. اما به دلیل شرایط و اتفاقاتی که در کشور رخ داد، اجرا چند بار به تعویق افتاد. اگر بخواهم صرفاً زمان تمرین‌ها را حساب کنم، حدود سه ماه تمرین داشتیم، ولی کل فرایند نزدیک به یک سال طول کشیده». کارگردان نمایش درباره طراحی صحنه و زمان وقوع داستان گفت: «فضای نمایش را به دهه‌های ۴۰ و ۵۰ بردیم. حتی در دیالوگ‌ها هم این نشانه‌ها وجود دارد. تمام اتفاقات در حیاط خانه رخ می‌دهد؛ حوضی در وسط صحنه قرار دارد و معماری فضا حال‌وهوای سنتنی دارد؛ انگار خانه‌ای قدیمی از دوره‌های قبل باقی مانده و تا آن دهه‌ها امتداد پیدا کرده است. درهایی برای هر خانواده طراحی شده که محل ورود و خروج شخصیت‌هاست و پنجره‌هایی که حس زیست جمعی را تقویت می‌کند». به گفته این هنرمند، تولید و اجرای نمایش ایرانی بسیار دشوار است.

بانوان پرداخت که به واسطه قوانین، حق حضور در مسابقات جهانی از او سلب شد. به این ترتیب، افروز وارد جنگ با قوانین جامعه مردسالار شد که او را از حقوق اولیه انسانی به‌عنوان یک زن محروم کرد. «سونامی» میلاد صدرعاملی سال ۱۳۹۷ ساخته شد. هرچند فیلم درامی با محوریت تکواندوکاران مرد بود، اما گوشه‌چشمی هم به حضور تیم بسکتبال بانوان در تورنمنت جهانی با پوشش اسلامی و البته مشکلات تابعیتی ورزشکاران افغان داشت. بااین‌حال، این خط فرعی در پیچ‌وخم‌های متعدد درام و تعدد مضامین، کم‌رنگ و نادیده ماند. «لاله» اسدالله نیک‌نژاد سال ۱۳۹۹ براساس زندگی واقعی قهرمان زن اوتومبیل‌رانی، لاله صدیق، شکل گرفت، اما فیلم در کش‌وقوس بود-جهه میلیاردی نامتعارف، وجهه غیرفهرنگی کارگردان خارج‌نشین، حاشیه‌های سیاسی پررنگ‌تر از متن و… حتی از ترسیم چالش‌های اولیه و بیرونی این قهرمان زن بازماند و به یک شکست تمام‌عیار تبدیل شد. «اورکا» سحر مصیبی سال ۱۴۰۰ براساس زندگی الهام‌السادات اصغری، شاکر ایرانی، برای ثبت رکورد گینس به داستان بسته در آب‌های آزاد ساخته شد. رکوردی که هرچند با پوشش اسلامی رقم زده شد، اما از سوی مسئولان ورزش به رسمیت شناخته نشد. به گفته بهتر، فیلم بدل شد به تمثیلی از وضعیت همان قهرمان زن که با داستان بسته برای اثبات خود به جنگ امواج دریا رفت و البته هیچ‌وقت در ایران به نمایش درنیامد.

او افزود: «به‌جز این آثار داستانی که به زحمت از تعداد انگشتان یک دست فراتر می‌روند، از دو مستند شاخص هم باید نام برد که رویکردی قابل تأمل و منحصربه‌فرد به ترسیم چالش‌های ورزشکاران زن این روزگار داشتند و تصویری ماندگار از آنها ثبت کردند.

«صفر تا سکو» ساخته سحر مصیبی که سال ۱۳۹۶ بر محور زندگی شخصی و حرفه‌ای پرچالش خواهران منصوریان، الهه، شهریانو و سهیلا، ووشوکاران اهل سمیرم شکل گرفت که قهرمان ایران و جهان شدند.

«جایی برای فرشته‌ها نیست» ساخته ساسم کلاتری که سال ۱۳۹۸ ساخته شد، با روایتی جذاب از تیم ملی دختران اسکیت هاکی ایران و چالش‌های حرفه‌ای، شخصی و خانوادگی آنها برای قهرمانی آسیا که ابعاد اجتماعی گسترده‌ای پیدا کرد.

با تکیه بر اینس مصادیق، قطعا سیاه‌نمایی نیست اگر بگویم در سینمای ایران جایی برای بازنمایی ورزش زنان در نظر گرفته نشده و قهرمانان ورزش زنان سهم خاصی از فیلم‌های سینمای ایران در این پنج دهه نداشته‌اند.»

اخبار برگزیده

علی طربی: بازی در نمایش ایرانی کار هر کسی نیست

ایران نتاناز، علی طربی، کارگردان، نمایش «خونه قمرخانوم» نوشته شه‌ناز روستایی را در سالن استاد جعفر‌والی تالار محراب روی صحنه می‌برد. علی طربی، کارگردان نمایش، درباره فضای «خونه قمرخانوم» گفت: «قصه نمایش در یکی از خانه‌های قدیمی می‌گذرد؛ ۱۰ خانوادۀ در آنها زندگی می‌کردند و همه چیز مشترک بود؛ از حیاط گرفته تا سرویس بهداشتی. در چنین فضایی، روابط انسانی شکل خاصی داشت؛ همدلی، همراهی و در عین حال حسادت‌ها و رقابت‌های کوچک روزمره. در نمایش ما، شخصیت قمرخانم حضور فیزیکی ندارد، اما وصیتی از او باقی مانده است. او خانه را میان فامیل تقسیم و تأکید کرده هرکس فقط در خانه خود زندگی کند، نه بتواند بفروشد و نه اجاره بدهد. ایده این بوده که آدم‌هایی که به هم می‌خورند و از جنس هم هستند، کنار هم بمانند. این نوع زیست جمعی در گذشته بسیار پررنگ‌تر بود. من حتی درباره این سبک زندگی تحقیق و آمارگیری کردم؛ واقعا میزان همدلی و باخربودن آدم‌ها از حال یکدیگر قابل توجه بود. طبیعی است که در چنین فضایی، هم مهربانی هست، هم تنش. در نمایش نیز این روابط را می‌بینیم؛ جاهایی دلسوزی، جاهایی اندیخت‌کردن و درگیری‌هایی که از دل موقعیت شخصیت اصلی، «زیور»، شکل می‌گیرد. زیور زنی بیوه است که با ماجراهایی روبه‌رو می‌شود که ترجیح می‌دهم جزئیاتش را برای مخاطب حفظ کنم». او ادامه داد: «من همیشه به نمایش‌های ایرانی علاقه‌مند بوده‌ام. پیش‌تر سیاه‌بازی کار کرده بودم اما این بار تصمیم گرفتم سراغ متنی ایرانی با حال‌وهوایی متفاوت بروم. وقتی متن خانم شه‌ناز روستایی را خواندم، دیدم هم جذابیت نمایشی دارد و هم طنز ظریفی در آن هست؛ بنابراین‌انتخاب کردم». این هنرمند درباره روند تولید نمایش توضیح داد: «تقریباً یک سال پیش کار را شروع کردیم. اما به دلیل شرایط و اتفاقاتی که در کشور رخ داد، اجرا چند بار به تعویق افتاد. اگر بخواهم صرفاً زمان تمرین‌ها را حساب کنم، حدود سه ماه تمرین داشتیم، ولی کل فرایند نزدیک به یک سال طول کشیده». کارگردان نمایش درباره طراحی صحنه و زمان وقوع داستان گفت: «فضای نمایش را به دهه‌های ۴۰ و ۵۰ بردیم. حتی در دیالوگ‌ها هم این نشانه‌ها وجود دارد. تمام اتفاقات در حیاط خانه رخ می‌دهد؛ حوضی در وسط صحنه قرار دارد و معماری فضا حال‌وهوای سنتنی دارد؛ انگار خانه‌ای قدیمی از دوره‌های قبل باقی مانده و تا آن دهه‌ها امتداد پیدا کرده است. درهایی برای هر خانواده طراحی شده که محل ورود و خروج شخصیت‌هاست و پنجره‌هایی که حس زیست جمعی را تقویت می‌کند». به گفته این هنرمند، تولید و اجرای نمایش ایرانی بسیار دشوار است.

افقی:

۱- کوچک‌ترین واحد تقسیمات کشوری- لقب حضرت ابراهیم(ع)- رام‌نشد ۲- نوعی آچار سرکج- حاضی آفرین- پیشوا ۳- فاقد خصلت‌های پسندیده- گناه بزرگ- یک حرف و سه حرف ۴- تردید- سردار ایرانی در زمان خسروپرویز- شیر کوهی ۵- افسر شهربانی قدیم- کفش ۶- پرندگانی که اصحاب فیل را دچار عذاب کردند- زن نافرمان- دشمن سرسخت ۷- مادر- خطوط سایه‌روشن- از تیم‌های فوتبال باشکاهی ایتالیا ۸- گاز بالابرنده بالن- سرخ‌کردن- پارلمان ۹- پهنساز- آوردن- صوت اندوه ۱۰- حرف همراهی عرب- از وسایل بازی کودکان در پارک‌ها- مبارز خستگی‌ناپذیر علیه نژادپرستی در آفریقای جنوبی ۱۱- شهرستانی در استان زنجان- قطعی برای کتاب ۱۲- سبله درت- قاضی- از مصالح ساختمانی ۱۳- از هفت‌قلم آرایش قدیم- حسگر الکتریکی- از سازه‌های نجر- تنگ چشمی ۱۵- ضمیر اول‌شخص مفرد- محل آموختن درس- مجنون

عمودی:

۱- معادل فارسی دایره‌المعارف- استوار ۲- بسیار مشتاق- در حال حاضر- یرکت سفره ۳- نوع، گونه- کوهستانی مرتفع در آسیای مرکزی- آشیز ۴- برگزیده از هر چیز- شهری در گیلان- رطوبت ۵- اداره آتش‌نشانی قدیم- برخی در خواب می‌کشند! ۶- مذکر- چرخ چاه- فضای استوانه‌ای داخل موتور درون‌سوز ۷- نشانه‌ای تغییردهنده در نت‌نویسی موسیقی- جرقه آتش- حشره‌ای گزنده ۸- نوعی شیرینی شکلاتی- مکتوب- طول معینی از زمان ۹- قوم زردپوست جنوب شرق آسیا- زبان پهلوی اشکانی- آبشار طبقاتی دیدنی

جدول ۵۲۷۶ :طراح: بیژن گورانی

حل سودوکو ۴۲۷۱

۵	۲	۱	۸	۳	۹	۷	۶				
۴	۳	۶	۹	۷	۱	۸	۲	۵			
۱	۹	۷	۵	۴	۳	۶	۱	۲			
۸	۱	۲	۶	۳	۹	۷	۱	۴			
۳	۶	۵	۷	۹	۲	۱	۳	۸			
۷	۴	۹	۳	۱	۸	۶	۵	۲			
۲	۱	۳	۹	۶	۵	۸	۹	۱			
۹	۷	۸	۱	۵	۳	۲	۶	۴			
۶	۵	۴	۲	۸	۹	۷	۳	۱			

۳	۸	۱	۲	۷	۶	۹	۴				
۶	۹	۱	۳	۴	۲	۸	۷				
۲	۷	۴	۹	۶	۸	۳	۵				
۴	۶	۷	۸	۱	۹	۳	۵				
۹	۵	۸	۲	۳	۱	۷	۱	۶			
۷	۱	۳	۶	۵	۹	۴	۲	۸			
۵	۲	۹	۷	۶	۱	۴	۳				
۸	۳	۷	۸	۱	۲	۵	۶	۹			
۱	۴	۶	۵	۹	۳	۸	۷	۲			

حل جدول ۵۲۷۵

۱	۱۵	۱۴	۱۳	۱۲	۱۱	۱۰	۹	۸	۷	۶	۵	۴	۳	۲	۱
۱	س	ج	د	ه	ز	ح	ط	ث	ذ	ر	ز	س	ب	ی	د
۲	د	ب	س	ت	ا	م	ی	ر	ک	ب	ی	ر	ک	ب	ی
۳	ا	ش	ل	ت	ر	ک	ت	ا	ز	ی	ز	ل	ه	ه	ه
۴	م	ی	ف	ر	ز	ر	ک	ی	س	ن	ا	ر	د	ر	د
۵	د	ر	ه	ر	ا	ک	س	د	س	ف	س	و	ش	ی	ش
۶	د	خ	ا	ر	ل	و	س	ا	ل	و	س	ا	ل	و	س
۷	ل	ا	ل	ی	گ	ا	م	د	ا	م	د	ا	م	د	ا
۸	ا	ن	ر	ب	س	و	ر	ا	ن	ر	ب	س	و	ر	ا
۹	ک	ب	ب	ی	ر	ک	ب	ی	ر	ک	ب	ی	ر	ک	ب
۱۰	ا	ک	ب	ی	ر	و	ی	ت	ا	ر	م	ک	م	ک	م
۱۱	ب	ا	ر	ب	ی	س	و	ر	ا	ن	ر	ب	س	و	ر
۱۲	ا	ب	ی	و	ا	ن	ر	ب	ی	و	ا	ن	ر	ب	ی
۱۳	ت	س	و	ح	ن	ی	و	س	ف	س	و	ح	ن	ی	و
۱۴	د	ر	ج	م	م	ا	د	ا	ی	ا	ر	د	ه	ه	ه
۱۵	ا	ک	ب	ی	ر	د	م	ک	م	ک	م	د	ا	م	د

سودوکو سخت ۴۲۷۲

زمان پیشنهادی: ۴۰ دقیقه

قانون‌های حل جدول سودوکو

۱- در هر سطر و ستون باید اعداد یک تا ۹ نوشته شود.
بدیهی است که هیچ عددی نباید تکرار شود.
۲- در هر مربع ۳×۳ اعداد یک تا ۹ باید نوشته شود و در نتیجه هیچ عددی نباید تکرار شود.

سودوکو ساده ۴۲۷۲

زمان پیشنهادی: ۲۰ دقیقه

سودوکو Sudoku یک واژه ترکیبی Sudoku به معنای عدددهای بی‌تکرار است و امروزه به جدولی از اعداد گفته می‌شود که به عنوان یک سرگرمی رایج در نشریات کشورهای مختلف به چاپ می‌رسد.